

GODS WONDEREN

De vallende bladeren spreken ons van voorbijgaande heerlijkheid.

Wat is alles in de natuur wondermooi, als we nog lente en zomer hebben! Maar opeens komen de stormen er ons aan herinneren, dat de herfst nadert. En de gele, levenlooze bladeren, die om ons heen dwarrelen, zijn er een bevestiging van.

Maar de herfst heeft óók zijn wonderen. Wat prachtige najaarstinten in schakeeringen van bruin en rood! Welk een rijkdom van bloem en vrucht, al is het andersoortig dan in lente en zomer!

Als de Psalmist in Psalm 71 spreekt over de lente en den zomer van zijn leven, getuigt hij van de wonderen, die hij in dit deel van zijn leven heeft waargenomen en die God aan hemzelf heeft verricht, zoodat velen het hadden gezien, en verbaasd waren geweest. Hoe had hij als jongeling zijn steun en sterkte gevonden in den Eeuwig-Getrouwe; hoe had hij als man het met zijn God gewaagd. Oud geworden getuigt hij nu, dat van zijn jeugd aan God zijn Vertrouwen was geweest, zijn Uithelper, zijn Toevlucht. — Ook was zijn heele leven er een leven van blijdschap door geworden, zoodat zijn lof geduriglijk van zijn God was.

Maar nu? Hij gevoelde het, dat zijn kracht verging. Hij ondervond het, dat zijn verantwoordelijkheid toenam met den groei zijner jaren. Hij merkte het, dat sommigen hem wilden ter zijde stellen. En dit alles ging zeker niet buiten hem om. Maar het veranderde toch niets aan zijn geluk. Hij zag óók de wonderen van den herfst van zijn leven. En God, die hem in zijn jeugd en in zijn levenskracht geleerd had om van die wonderen tot anderen te spreken, deed hem ook nu ze anderen verkondigen. Ja, het gaf hem de behoefte, om God te bidden, nog wat gespaard te worden, opdat hij het jonge geslacht zou kunnen spreken van de machtige daden Gods, van Zijn groote werken, van Zijn onvergelykelijk heerlijken Persoon. Rampen en benauwdheden had

God hem doen ervaren, maar Hij had óók uitkomst gegeven. Zou de zanger Gods dan niet geduriglijk hopen, en Gods lof nog grooter maken? Zou hij niet den ganschen dag, hoewel hij ze niet tellen kon, verhalen de wonderen, die God ook nu, in den herfst van zijn leven, ja, nu vooral, werkte? Meer dan vroeger besefte hij, dat hij zelf moest wegvallen, en dat Gods gerechtigheid, Gods liefde moest worden vermeld. Met het instrument der luit zou hij met jeugdige vaardigheid de trouw van zijn God loven. Elke snaar van zijn harp zou hij spannen, om zijn Verlosser en Vertrouwen te psalmzingen. En met zijn lippen zou hij juichen; met zijn tong den ganschen dag het uitspreken: „Op U, o Heere, betrouw ik!”

Blad na blad van „Timotheüs” is voorbijgegaan. Gedurende eenige duizenden weken hebben we, ook in verband met ons Christelijk tijdschrift, de trouw van God ervaren, en de wonderen des Heeren aanschouwd. Het is ons altijd een blijdschap geweest, tot eer van God, er anderen over te spreken. En wij willen 's Heeren lof nog grooter maken. Van jongsaf hebben we het geleerd en tot nog toe mogen we het verkondigen, dat God alle dingen wèl maakt; dat Hij doet boven bidden en denken; dat Hij een rotssteen is om daarin te wonen, en om er geduriglijk in te gaan.

God is een God van geslacht tot geslacht. Ook het nakomende geslacht zal dit ervaren, wanneer het steunt en leunt op den God der vaders.

Geheel ongezocht hoorde ik juist heden van twee gevallen, die er getuigenis van afleggen, hoe, bij het toenemen der jaren van „Timotheüs,” de wonderen Gods vermeederen. In omgevingen, waar niet met Christus werd gerekend, kwam „Timotheüs” binnen, werd er gelezen en geliefd; bereidde er den weg tot den Heiland en Helper Jezus Christus.

Sta stil, en let op Gods wonderen! In elk jaargetijde. Op elken leeftijd. In heel uw leven en werken.

J. N. V.

't Al geeft zijn best;
och God, ons leven
is mede naar den herfst gericht.
Maar och, de vruchten
die wij geven,
verdienen niet, dat Gij ze plukt.

Doch wilt Gij in Uw
goedheid zenden
een langen najaarsdag vol zon,
misschien mocht iets zijn
groeien enden
en rijpen dat men 't plukken kon.

Willem de Mérode